

הפסקת פעילות לצמיתות

לילה ראשון:

מספיק להעמיד פנים שאני אשכרה ארדם הלילה. מסובבת את היד, להעיר את השעון. לפחות אחד מאיתנו הצליח להיכנס למצב שינה. המלבן השחור נדלק ומאיר. 4:02 לפנות בוקר. פאק. איזה לילה מזעזע.

אני לרוב מהישנות למופת. לא אומרת שאני כבר נרדמת עוד לפני שהראש על הכרית, אבל לא מאוד רחוק מזה. שתי דקות או משהו כזה, ואני בחלומות. בלילה נורמלי, שש שעות אחר כך אני כבר מחוץ למיטה. פול עירנות, מצברים מלאים, יאללה, נתחיל את היום. יום חדש, הרפתקאה חדשה. החיים זה משחק, ואני בדרך לנצח.

אבל מדי פעם ככה, יהיה לי איזה לילה שאני לא אצליח להירדם בכלל. לא בקטע של מחשבות חרדתיות או חרטות מלאות יגון וצער, לא מוטרדת מהחיים היקום וכל השאר, או משמעותם (42, לא?), סתם לא מצליחה לכבות את המוח. לא קורה הרבה. באמת. אולי פעמיים בשנה, ככה. אבל הלילה זה אחד הלילות האלו. נו טוב, כפרה.

גוררת את עצמי למקלחת. מסתכלת במראה. מרימה גבה די זוחחה. מצחצחת שיניים, ובוחנת בעיון את הקמטים העדינים מסביב ליעיניים. כמעט בת 42. מצחיק, שוב המספר הזה. אז מה? אני אדע את התשובה להכל עוד מעט? עוד כמה מעט? עושה קצת חשבון איטי במוח, בכל זאת רק קמתי. 41 ימים ליומולדת! רגע, לא! אני מרוצה מהמוח הרדום שאיכשהו הצליח לזכור שזו שנה לוועזית מעוברת. אז 42 ימים. המממ.

"קטעים עם זה" אני אומרת למראה. וקורצת אליה. קמטים או לא קמטים, היא חמודה זאתי. צעירה לגילה. אני מחבבת אותה.

לובשת את המעיל, ישר על הפיג'מה. אני ארד למטה, אקנה איזה קפה קצת מגעיל מאחד המקומות האלו שתמיד פתוחים. נתחיל את היום.

יורדת במעלית הבניין המפונפן שלי, עם הנוף לסנטרל פארק. לא בדיוק סוג המקום שאי פעם דמיינתי שאגור בו. מסתבר שעשיתי בחירות חכמות, אשת קריירה וכו' וגו'. קצת קלישאה. אין בעל. אין כלב. אין אפילו חתול. כלום במקרר חוץ מאיזה פינו גריג'יו הכרחי, למקרה שתהיה איזו אפשרות לסטוצון, יעזור להגיע לעיקר, לא לחשוב על זה יותר מדי. אולי יש במקרר גם קצת יוגורט חלב עזים. בטח מקולקל. בחדר הארונות הענק עם הדלתות הכפולות בעיקר בגדי יוגה יקרים להחריד וחליפות מעצבים ממש יקרות להחריד. לא אכפת לי להיות קלישאה. אני די אוהבת את זה. אני די אוהבת להיות האישה היחידה בחדר הישיבות. השותפה הבכירה היחידה ממין נקבה. אלוהים יודע שאני שווה את זה. לא מפסידה אף תיק. תמיד זוכה. אני יודעת שמאחורי גבי יש להם יופי של שמות מגעילים עבורי, לאזן את החיוכים המזויפים והחינחונים לפנים, כשאני נכנסת למשרד כל בוקר.

השומר הרגיל לא בלובי. יש איזה צעירונת במקום. שומרת. כמה מוזר. לא ראיתי אותה אף פעם. משהו משונה לגביה. לא ברור לי מה. היא נראית לא מכאן. אולי חדשה בעיר. אולי חדשה במדינה. מי יודע. הרבה אנשים באים לניו-יורק לחיות את החלום הגדול, חלק זוכים בחדר שינה עם הנוף הכי טוב, חלק זוכים לשמור על דלתות בלובי.

אני עוברת לידה. היא מהנהנת באיטיות מכוונת לעברי. אני מסובבת את היד להעיר את השעון. 4:20. נו יאללה מה נהיה עם זה כבר? היא פותחת לי את הדלת, אני חולפת במהירות, מתעלמת ממנה.

"מה אמרת?" אני שואלת, אבל בלי באמת לעצור. מאחורי הדהוד דבריה. לא נראה לי ששמעתי טוב. מוכנה להשבע שהיא אמרה באיזה מבטא מוזר "האם חטאת?"

לילה שני:

פאק, פאק, פאק.

זה אף פעם לא קרה שני לילות ברצף. אבל הנה. אני והשעון המעיק. ושוב 4:02. סאאמק.

שיניים. קמטים בעיניים. קריצה. מעלית.

אותה מוזרה מאתמול. אני מסתכלת עליה קצת יותר בעיון כשאני עוברת לידה. היא מכופפת את הראש בהכנעה. אז נו, מה עשינו? לא יכולה לראות את הפרצוף שלה ככה. אבל ברור לגמרי שהיא הרבה יותר זקנה ממה שחשבתי. כאילו, אותה אישה, אין חוכמות, אבל אני לא מאמינה שחשבתי שהיא צעירה. זאת אולי בת 40. אולי 42 קופצת לי המחשבה לראש. באינסטינקט מסתכלת בשעון. 4:20. טוב, הבדיחה הזו כבר לא מצחיקה. אפשר להפסיק. אני שמה לב שיש לה תג שם. Ma'at. איזה שם מוזר.

ועוד פעם, כשהדלת נסגרת מאחורי, אני שומעת אותה ממלמלת שם משהו. "דברי אלי לפנים, אחותי", אני ממלמלת בחזרה לעצמי, קצת באירוניה. נראה לי שהיא אמרה "האם ביצעת פשע אלים?". ומה זה המבטא הזה? ומי אומר דברים כאלו? נראה לי שזה המוח עו"ד לענייני פלילים שלי עושה לי תרגילים. אין לי זמן לשטויות האלו. אבל בכל זאת, צמרמורת עולה בי.

לילה שלישי:

WTF. אני צריכה גלולת שינה. לא לעניין הסיפור הזה. אולי אני אלך לראות את דוקטור אצבעוני. הוא טוב לדברים כאלו. אבל נו, נהיה קצת מביך בינינו אחרי הפינו גריג'יו ההוא. אבל מה, שלושה ימים בלי שינה? זה דופק לי את הל"ז. המוח לא עובד כמו שצריך. הפנים במראה אומרות לי "תשישות". לא קורצת אל זאתי. היא צריכה את שנת היופי שלה. פרונטו. טוב, יש לי מיליון תיקים לעבור עליהם בכל מקרה. דוחפת את התיקיות העבות מתחת לזרוע. מעלית.

מה'את שם, כמובן. אני מאיטה, כדי שאוכל להסתכל. היא מסתכלת אלי. אה, אז בכל זאת טעיתי. היא כן צעירה. ועכשיו אני גם רואה שהיא מהממת. עיניים כהות. פוני כהה. שער ארוך. ישר. ישר מדי. הרבה יותר מדי איילינר. לפני שאני שמה לב מה אני עושה, אני בודקת את השעה. אני יודעת עוד לפני שהמסך נדלק שזה יהיה 4:20. אני תוקעת את העיניים ברצפה ועוברת מהר לידה. לא לעניין הסיפור הזה כבר אמרתי? אני עייפה מדי בשביל להבין אותו.

"האם גנבת?"

הדלת נטרקת מאחורי.

"לכי תזדיני". אני לוחשת ללילה, הבל נשימתי הקר עולה באוויר, ממסגר את המילים הקפואות.

לילה רביעי:

לא יכולה להמשיך ככה. הגלולות לא עזרו בכלום. כלום. אף פעם לא לקחתי גלולות שינה, אז לא ידעתי מה זה אומר, אבל להישאר ערה עוד לילה ממש לא היה בתוכנית. הפנים במראה זקנות לגילן. עייפות. עצבניות. המכשפה למטה - היא שוב עושה עלי קסמים. הלילה היא נראית בגילי, ערנית, שמחה.

היא מחייכת אלי.
"האם הרגת בחרב?" היא שואלת בחיוך. שיניים מושלמות. והמבטא הזה.
לא חיכתה אפילו שאני אעבור לידה הפעם.
אני עוצרת. מסתכלת לה בעיניים.
"מי את חושבת שאת?"
"אני מביאה איזון וסדר. ואני שופטת".
שמענו עליך.
אני תוהה אם היא לומדת אנגלית מהספר "100 משפטים תמוהים באנגלית למתחילים".
"או 42" אומר משהו עמוק מתוכי.
שעון יד לפני שאני מצליחה לעצור בעדי. הספרות המוכרות נדלקות, ואיתם נדלק בי הפחד.

לילה המישי:

אני עובדת כל הלילה. היום היה סוג של הזיה. נראה לי שאני נרדמת בעבודה, אבל אני אפילו לא בטוחה. לגמרי איבדתי את התאבון. כל התיקים בסמטוחה אצלי בראש. כל הלקוחות הדוחים שלי, אלו שאני כל כך נהנית לייצג. אני תמיד יודעת אם הם משקרים, ורובם שקרנים. אבל לאט לאט הם מספרים לי את כל הסודות הכי אפלים שלהם. אפלים מאד.

ואני עוזרת להם להתחמק מעונש. גניבה, אלימות, רצח, חטא. אני אוהבת את המשחק הזה. החיים זה משחק, כבר אמרנו. אנשים הם אנשים. למי אכפת כל עוד אני הכי חכמה בחדר. והכסף פנומגלי. חלאס עם השטויות זכויות אנוש שחשבתי להתמקצע בהם פעם בארץ רחוקה כשהייתי צעירה ומפגרת ולבשתי בגדים יד שנייה בקטע מגניב-אירוני כזה.

לא ממש מודה בזה אבל תכלס לא בא לי לראות אותה, למרות שאני משתגעת לקפה. המכונת אספרסו האובר משוכללת שקיבלתי מתנה מהמאהב הקודם, עוד איזה בכיר בהייטק עם עוד איזה סיפור גירושים מדכא, מתנת יומולדת שנה שעברה, עדיין בקופסה מעלה אבק. עוד גבר יהיר ותלתי, מה חדש. אין לי קפה טחון במילא.

דוחפת למיקרו כוס עם מים חמים. נכין תה. שומעת דפיקה בדלת.
בבהלה קלה אני מציצה בעינית. כלום. אבל על הרצפה פתק שמישהו דחף (טוב נו, מישהי דחפה) מתחת לדלת.
נייר מוזר. צהוב. מריח כמו משהו רטוב וישן. האותיות כתובות במה שנראה כמו איזה קליגרפיה בעט נובע. כתוב עליו "האם גנבת תבואה?"

איזה משחק היא משחקת, ההזוייה הזו?
פינג! מודיע לי המיקרו. השעון שלו מספר לי בדיוק מה השעה המוכרת והלא נעימה.

לילה שישי:

"מה את רוצה ממני יא דפוקה?" אני מרימה את קולי על הטינאייג'רית בלובי.
"להציל את נשמתך, כמובן"
"אני עורכת דין פלילית, הנשמה שלי מזמן הלכה לעולמה" אני נוחרת.
"לא, היא לא. אבל אין לך הרבה זמן. כמה כבד ליבך?"
"מה?"
"טהרי אותו"
אני מפנה לה את הגב וצועדת בעצבים למעלית.

"האם לקחת במרמה?" היא דורשת לדעת. הצג הדיגיטלי של השעון במעלית מספר לי מה השעה, כאילו שהייתי צריכה לדעת. הלב דופק. לא בקטע טוב. בקטע רע. רע מאד.

לילה שביעי:

התקשרתי להגיד שאני חולה בעבודה. ביטלתי דיון בית משפט. סוגרת תריסים, זוחלת מתחת לפוך. נשארת במיטה. לא נרדמת. חושבת על כל התיקים. למה אני מרגישה כל כך... מה זה? אשמה? מה לעזאזל? זה מה שבוע בלי שינה ושיחה אחת עם איזה משוגעת עושה לי? פתאום אני מגלה איזה חוש מוסר, אחרי שנים של חוסר אכפתיות מוחלט? אין מצב שזה קורה אצלי. דפיקה בדלת. פיסת נייר צהובה ולחה. "האם גנבת מהאליים?" לא צריכה לבדוק מה השעה. אני מרגישה אותה בעצמות. והן כואבות.

לילה שמיני:

עדיין "חולה". עדיין בבית. אני מזמינה טייקאווי. נמאס לי מגרנולה אורגנית יבשושית. אבל בקושי אוכלת משהו. השעות עוברות. נמתחות, דוחות. אני בעצמי דוחה. לא זוכרת מתי פעם אחרונה התקלחתי. עיגולים שחורים מתחת עיניים אדומות. אף אחת לא קורצת לאף אחד במקלחת הזו. לא כיף פה.

מתוך הערפל של המוח שלי, שבקושי עובד, עולה רעיון בנאלי, בבהירות ששכחתי שפעם היתה נחלתי. אני פותחת את הלפטופ ומחפשת בגוגל "Maat 42" "אלוהים ישמור" אני אומרת בלי קול. אני קוראת וקוראת. פותחת את הרדיו. רק לשמוע איזה קול אנושי. "האם דברת דבר שקר?" עולה קול עם מבטא מוזר ומוכר. נראה לי שאני משתגעת. "השעה 4:20" מוסיף הקול. תודה באמת.

לילה תשיעי:

השארתי את הדלת לדירה קצת פתוחה. אני יושבת על המיטה. מחכה לה. היא נכנסת. הולכת לאט. מתיישבת לידי. היא נאנחת ולוקחת את ידי ומנשקת אותה ברכות, בעדינות. "מה את רוצה ממני? תגידי לי" אני אומרת בשקט. "לא יכולה להמשיך ככה". היא מראה לי נוצה גדולה. מדגדגת לי את האף. אני כל כך כף עייפה. אני לא יודעת אם אני צוחקת או בוכה. "התוודי. עבורם." היא אומרת.

אה. אז היא רוצה שאני אזרוק לזבל את חסיון עו"ד-לקוח, אחשוף את הלקוחות המרמים, הגונבים והרוצחים שלי, אאבד את מקום עבודתי, את הרשיון, את המוניטין, את הכוח שלי. ולשם מה? לשם כלום. זה אפילו לא קביל בבית משפט. אני פותחת את הפה, בדרך להסביר את כל זה. היא מניחה אצבע קמוטה עקומת שגרון על שפתיי. היא מסתכלת אלי בעינים נבונות ועתיקות. ומחייכת. "האם לקחת מזון לא לך?" "לאף אחד לא אכפת מהשטויות האלו, מה'את, זה לא פאקינג מצרים העתיקה כאן. לכי חזרה. לכי הביתה." "אבל כן אכפת לך. פשוט שכחת. הגיע זמן להתעורר."

לילה עשירי:

ילדה צחקקנית מדלגת לחדר המיטות שלי ב4:20 לפנות בוקר.
היא מחזיקה חבילה עבה של ניירות צהובים עבשים.
היא מדלגת החוצה, ורגע לפני מסתובבת ושואלת "האם קיללת בגסות?"
אני מביטה לרצפה. לא אומרת דבר.
אני יודעת מה צריך להכתב. אני יודעת שזה יכתב.

לילות לילות לילות

ימים נוזלים ללילות נמסים לימים.
שולחת מכתב התפטרות.
לא טוענת את הסלולרי.
רק כותבת וכותבת וכותבת. וידויים. לא שלי. אבל אני שמרתי סוד. נתתי לחוסר צדק לקרות. עזרתי לאנשים
להתחמק מעונש.

הזמן עובר, רק עובי חבילת ניירות הפפירוס הכתובים הולכת וגדלה. וכל לילה - פתק חדש. ולפעמים, ביקור קצר
של אישה בעלת יופי ללא גיל, נטול זמן, בעלת תבונה עתיקה ואינסופית. אישה שכבר לא מפחידה אותי.

אני יודעת מה כל פתק יאמר. אבל בכל זאת, מחכה בציפייה לכל אחד מהם.
אני יודעת מה זה אומר - לא לישון ברצף 10 ימים, 15 יום, 25 ימים, 40 יום.
אני לא יודעת כלום.
הקמטים כבר לא עדינים. הם חרוטים עמוק עמוק. לא יאמן כמה הזדקנתי. אני נראית כמו מישהי גוססת.

לילה ארבעים ואחד:

כמעט סיימתי. ואני עייפה. כל כך עייפה. עוד לילה אחד.
מה'את באה.
היא מסתכלת עלי בעינים עצובות.
לרגע נראה שאין שם לבן, בעיניה, רק שחור לילה עמוק.
"האם ביזית את אלוהי עירך?"
"לא עוד. לא עוד"

לילה ארבעים ושתיים:

אין קמטים. הפנים במראה נטולות גיל.
אני מרימה שתי גבות בתמיהה.
פתאום מציף אותי אושר. לא הרגשתי מאושרת כבר הרבה הרבה זמן.
בשובי מהמקלחת, נוצת יען גדולה מונחת על מיטתי.
לא טבחתי צאן השייך לאלים. אבל השארתי עדות נדרשת על מנת לטבוח צאן שנטש את אלותיו.

אני בת 42.

השעה 4:20 לפנות בוקר.
אני מוכנה ל-42 השופטים. לשאלות שישאלוני.
הגיע הזמן.
אני יורדת במעלית.

אני אוחזת בידה החזקה של מה'את.
יחד, אנחנו צועדות לעבר הלילה האינסופי.
נשמתי קלה כנוצה.
לבי טהור.
אני ערה לנצה.

במיטתי, אישה שכובה. ידיה שלובות מעל חזה. מחזיקות נוצת יען.
לרגליה ערימת וידויים עבה.
היא ישנה לנצה.